

No hi ha més sortida que la victòria militar, per Joan Comorera.

Treball, núm. 660, 30 d'agost de 1938.

Pocs dies després d'una crisi que hauria pogut tenir conseqüències perilloses ¹, en perdre el seu caràcter original, s'ha reunit el nostre Comitè Central. Els companys del Comitè Central, d'una manera objectiva i profunda, varen examinar les característiques de la situació actual, resultant dels antecedents de la crisi i de la seva solució. I de manera ferma i clara han traçat el camí que el Partit, que tot el poble antifeixista, han de seguir per a obtenir la victòria total damunt els traïdors i els invasors italo-alemanys.

Espanya, per a afermar la seva independència i la integritat del seu territori; Catalunya, per a consolidar i eixamplar les seves llibertats nacionals i socials, no tenen més que una sortida: la victòria militar. Qualsevol altra «solució» posaria en perill la integritat territorial de la República, transformaria Espanya en un trist país mediatitzat o colonitzat per tres o quatre potències; ressuscitaria a Catalunya els dies més negres de la història borbònica, dies que cap català no pot recordar sense enrogir-se. I en afirmar que aquesta és l'única sortida «possible» i «admissible», el Comitè Central, expressà una vegada més la seva absoluta confiança en el poble i en la seva increbantable voluntat de continuar la lluita fins a l'aixafament total del traïdor Franco i els seus amos Hitler i Mussolini. La victòria militar, però, no serà conseqüència de l'atzar, de la improvisació o d'intervencions miraculoses. La victòria militar ha d'ésser, necessàriament, filla de nosaltres mateixos, del nostre treball, de la nostra capacitació militar, política i econòmica, d'organització de depuració, de resistència i superació de les dificultats creixents que la guerra ens imposa.

D'aquesta línia central flueix tota, absolutament tota, l'activitat del Partit. Res que ens aparti d'ella no ens és permès. Tot el que calgui fer per a enrobustir-la, s'haurà de fer. Car «únicament la victòria militar» ens permetrà assolir les més àmplies realitzacions nacionals i socials.

¹ Es refereix a la crisi del Govern de la República provocada per la dimissió de Jaume Aiguader (ERC), que fou substituït per Josep Moix.

La lluita sense misericòrdia contra els capituladors n'és la primera conseqüència. Els capituladors oberts. I els encoberts. Els capituladors que mai no han confiat en l'energia indomable del nostre poble. Els capituladors que ens presenten la inadmissible alternativa de guanyar o perdre la guerra, que en contenen històries de por per a l'endemà de la lluita, la guanyem nosaltres o «ells». Com els corbs, els capituladors freturen per llançar-se damunt les runes humanes i econòmiques del nostre país, amb paraules hipòcrites als llavis i el cor ressecat per egoismes de clan i personals. Estan «cansats» d'una guerra que no han fet i en la qual han intervingut sovint per a destorbar i crear les condicions de la victòria militar impossible. Estan desitjosos de gaudir en pau els béns adquirits abans o després de la guerra, els uns; de posar fi, d'altres, a les seves inversemblants heroïcitats al front de París.

Sense compassió contra d'ells: aquesta és avui i haurà d'ésser més implacable en l'esdevenidor immediat, la consigna del Partit, de tots els antifeixistes.

En l'organització de la lluita contra els capituladors oberts o encoberts necessitem un Govern que cregui i que treballi per la victòria militar. Aquest és el Govern Negrín. Per això el Partit li presta suport sense reserves, i li'n seguirà prestant per fortes que siguin les maniobres contràries de tots aquells que en la seva caiguda veuen l'única possibilitat d'iniciar el viratge claudicacionista. Costi el que costi, no hem de permetre que el Govern de la República esdevingui, no el creador de la victòria del poble, sinó de la seva derrota. No ho permetrem nosaltres; no ho permetrà l'Exèrcit, que dia a dia demostra com és possible arribar a la victòria militar; no ho permetran els treballadors, els pagesos, els intel·lectuals, els menestrals, els catalans, cap espanyol de la reraguarda heroica i abnegada que accepta tots els sacrificis menys el d'ésser burlat i lliurat a l'enemic.

Per a enfortir el Govern Negrín, Govern de Guerra, necessitem, a Catalunya, una Generalitat sòlida, una Generalitat que cregui i que treballi per la victòria militar; una Generalitat representada per un home d'antifeixisme provat i que compregui la ineluctibilitat de la nostra lluita, en tant que espanyols i en tant que catalans. Aquest home és Lluís Companys. Per això el Partit li dóna el seu suport sense reserves i li'n seguirà donant.

Costi el que costi, mai no permetrem que la Generalitat esdevingui, un dia, un instrument en mans dels claudicacionistes. El treball comú del Govern Negrín i de la Generalitat, en allò que imposa la característica personalitat de Catalunya, la recíproca i completa i lleial coordinació, col·laboració i afecció, simbolitzen la indissoluble unió de Catalunya amb tots els pobles hispànics, dels catalans amb tots els espanyols antifeixistes, la voluntat única de guanyar la guerra militarment. Condemnats siguin com a traïdors els que, d'una i altra banda, la destorbin o la impossibilitin!

La fortitud d'un Govern és fruit del seu treball. A mesura que el Govern es perllonga, que les naturals dificultat augmenten, aquest treball ha d'ésser més intens i més integral. El prestigi del Govern Negrín, la seva força d'avui, incommovible, és el fruit del seu treball militar; va saber resoldre el problema militar en moments de terrible tragèdia, quan per a molts la catàstrofe era ja imminent, inevitable. La perseverança en el manteniment i major afinament de la política militar, consolidarà la força, el prestigi del Govern Negrín. Però existeixen els problemes de reraguarda, que si un moment donat es trobaven a segon pla, es transformen ràpidament en problemes de primer pla, d'igual envergadura i major complexitat que el militar. En els dos fronts, l'encert, la justesa de línia, el ritme de concepció i d'execució, han d'ésser exactament iguals. El Govern Negrín, el Govern Companys, cadascú en allò que correspongui, han posat ja mà damunt d'ells. La liquidació de trosquistes i altres provocadors i traïdors, espies i sabotejadors; la persecució dels emboscats de tota mena; la supressió de tot privilegi en el repartiment de queviures i l'organització progressiva del consum col·lectiu de la distribució a través de les Cooperatives de Consum i dels restaurants per a infants; la depuració dels organismes que dirigeixen les importacions i les exportacions per tal d'implantar una política avui ben possible d'exportació de manufactura en gran escala.

Militaritzar, en síntesi, tots els recursos, totes les energies del país sense admetre que ni un bri d'ells pugui no respondre a la finalitat única, suprema: assolir la victòria militar... Heu-vos ací els problemes de reraguarda situats avui a primer pla, com el problema militar i que han merescut i seguiran mereixent l'atenció constant del nostre Comitè Central.

El Comitè Central, analitzats els problemes i les actuacions, ha arribat a conclusions optimistes. Aquest optimisme s'ha reforçat amb la participació del nostre gran Partit en el Govern de la República. El P.S.U., partit català, el més substantivament català per ésser partit d'obriers i pagesos, partit de la massa que més sofreix i més lluita i més exposa en la guerra que ens ha imposat el feixisme internacional, accepta la nova responsabilitat i està segur de respondre bé a ella. La guerra serà guanyada i amb la victòria haurem assegurat per a Catalunya no ja l'actual migrat Estatut, que no obstant tant estimem, sinó les més àmplies reivindicacions nacionals i socials.

Barcelona, 29 d'agost del 1938